

Mariona Masferrer i Ordís Nascuda a Barcelona l'1 de febrer de 1953. Llicenciada en psicologia clínica per la UAB, dedicada a la pràctica de la teràpia psicoanalítica fins l'any 1996, en què va començar a escriure, des d'aleshores ha fet sis novel·les i actualment treballa en l'elaboració d'un poemari.

El poder de la paraula

Va caure des de la branca més alta sense que cap estrèpit la delatés. Tan sols se sentí el frec discret de les punxes sobre el llit flonjo de fulles seques. No era cap cosa de l'altre món, només una pellofa mig esberlada, tirant a lletja, que amagava una castanya desplomada des de les altures. I això no obstant, l'home se sentí atret per aquella cosa intrascendent, s'ajupí a collir-la, i la diposità amb cura sobre el seu palmell.

Podia semblar que plorava però era perquè tenia els ulls aquosos de vell cansat. En realitat somreia com si descobrís en aquella castanya humil tots els secrets de la vida. Les arrugues li van dibuixar sobre el rostre una alegria insospitada, i per la seva memòria, tan precària en el passat immediat, van passar nítidament els records de totes les castanyades viscudes; sobretot aquella en què ell encara conservava la mata de cabell i ella una cintureta prima i un ventre sense cap clivella ni plec ni arruga ni un gram de greix.

Li agradava anar al bosc i caminar sota les ombres juganeres dels castanyers, fer la foguera, sacsejar la paella foradada... Potser sí que era només

una excusa per reunir els companys com quan eren hippies i compartien idees i sostre i fred i fum i tot, però li agradaven les castanyades. És possible que fos perquè es resistia a admetre que tot canvia i que la realitat mai no s'ajusta a l'ideal que aquell dia ell tenia un humor de gos i ella va fer l'equipatge. La va aturar a ran de porta, horroritzat que no hi hagués reconciliació. Però n'hi va haver, per sort, i quan amb els cabells deixats anar sobre el seu ventre tan llis li va preguntar per què m'estimes?, ella va dir: «castanya!», res més, i ell va entendre: «Per fora ets aspre, lleig i punxegut. T'estimo pel que tens sota la pellofa». I la paraula va quedar instituída com a talismà. Quan ell estava a punt d'engegar-ho tot en orris, ella deia «castanya!» i ell es despenia a poc a poc de la pellofa i acceptava la realitat.

En entrar a casa, la va trobar exactament on l'havia deixada, amb la mirada perduda, gronxant-se en el mateix balancí on havia criat fills i néts i alguna altra criatura necessitada d'empara. Quan li va acostar la cullera amb el menjar i ella va tancar la boca girant el cap, ell va sospirar, li va agafar la barbata, la va mirar als ulls, li va dir «castanya!», i va funcionar!

Mariona Masferrer

